Č. 752.

Nemocenské pojišťování dělnictva: Pro posouzení otázky, nastalo-li v chronické chorobě pojištěncově přerušení v tom směru, že potřeba lékařské pomoci a nezpůsobilost k výdělku aspoň na čas pominuly, pokládati jest v prvé řadě za rozhodné odborné dobré zdání lékařské.

(Nález ze dne 8. března 1921 č. 2896.)

Věc: Okresní nemocenská pokladna v Teplicích-Šanově proti ministerstvu sociální péče v Praze stran náhrady léčebného za Josefa S.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím byla uznána stěžující si pokladna v pořadu instančním za povinnu nahraditi náklady za léčení Josefa S. ve všeob. veřejné nemocnici v Teplicích-Šanově v době od 30. dubna do 14. května 1915, úhrnem 41 K 90 h. Pokladna popírala v řízení správním povinnost k náhradě onoho léčebného poukazujíc k tomu, že jmenovanému poskytovala nemocenské od 6. do 25. května a od 19. června do 16. října 1914, v celku tedy po 140 dní a že i po 16. říjnu 1914 až do přijetí do nemocnice byl nemocen.

Žalované ministerstvo odůvodnilo naproti tomu své rozhodnutí tím, že u ošetřovaného, který dle vlastního doznání odvolatelčina pracoval od 16. listopadu 1914 do 6. března 1915 a u rekurující pokladny po tuto dobu byl přihlášen, nastalo tím přerušení stavu, který vyžaduje lékařské pomoci a léků, to jest, že ošetřovaný nebyl v té době nemocen ve smyslu nemocenského zákona, třeba snad choroba dle zásad lékařsko-vědeckých dále trvala.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná vytýká řízení vadnost v podstatě v tom směru, že nebyly náležitě vyšetřeny, pokud se týče oceněny okolnosti nasvědčující tomu, že S. v době od 16. října 1914 do 6. března 1915 skutečně nemocen byl.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost důvodnou: V případě tomto jde o otázku, poskytlo-li řízení žalovanému úřadu dostatečný podklad pro úsudek, na němž založil své rozhodnutí, že v chronické nemoci S-ově (tuberkulose) nastalo v době od 16. října 1914 do 6. března 1915 přerušení v tom smyslu, že okolnosti podmiňující povinnost pokladny k poskytování nemocenské podpory podle ustanovení § 6 nem. zák., t. j. potřeba lékařského ošetření a nezpůsobilost k výdělku aspoň na čas pominuly, takže lze za to míti, že důvodem pro přijetí jeho do nemocnice dne 30. dubna 1915 bylo nové onemocnění po rozumu zákona nemocenského.

Nepopřeno jest, že S. v době od 1. listopadu 1914 do března 1915 pracoval u firmy R. Tato okolnost ovšem sama o sobě nepodává bezpečného důkazu, že skutečně nastalo v nemoci přerušení ve smyslu shora uvedeném. Úřady se také tímto zjištěním nespokojily; již prvá stolice vyžádala si ve věci dobré zdání svého lékařského oddělení. Toto oddělení, jež mělo po ruce jak vyjádření lékaře pokladny, tak i chorobopis jmenované nemocnice, i ostatní spisy, vyjádřilo se v ten rozum, že S. byl asi 6 neděl před přijetím do nemocnice práce neschopen. Jestliže úřady na tomto základě uznaly za prokázáno, že v chronické chorobě S-ově nastalo přeru-

šení, a to v době před oněmi 6 nedělemi předcházející, a na tomto předpokladu skutkovém založily své rozhodnutí, neshledal nejvyšší správní soud, že by tím porušily nějak zásady řízení správního a to tím méně, ježto pro posouzení uvedené otázky sluší dle povahy věci pokládati odborné dobré zdání lékařské v prvé řadě za rozhodné. Vadu řízení nemůže soud spatřovati zejména ani v tom, že nebylo vyžádáno opětné vyjádření lékaře pokladny, neboť vyjádření tohoto lékaře ze 17. ledna 1917 obsahuje v podstatě údaje, na něž se i stížnost odvolává, a vyjádření to měly po ruce i rozhodující úřady i zdravotní oddělení místodržitelství, když podávalo své dobré zdání.

Ježto dle toho, co uvedeno, výtka vadnosti řízení v stížnosti vznesená není odůvodněna, po stránce právní pak stížnost námitek nečiní, bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 753.

Církevní záležitosti (Slovensko): I. Právní význam t. zv. »kanonických visitací«. — II. * Nebyla-li námitka týkající se nedostatku pasivní legitimace vznesena a úřadem řešena v řízení správním v právní záležitosti stran, jest dle § 5 zák. o správ. s. nepřípustna před nejvyšším správním soudem.

(Nález ze dne 9. března 1921 č. 2108.)

Věc: Ondřej P. a Petr B. ve Fryvaldě (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti župnímu správnímu výboru v Trenčíně (za stranu zúčastněnou, faráře Julia H. adv. Dr. L. Krupka z Vyškova) stran povinnosti káceti deputátní dříví pro faráře ve Fryvaldě.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná. Útraty se nepřisuzují.

Důvody: Dne 25. února 1919 obrátil se Julius H., farář fryvaldský, na hlavního služného v Žilině se žádostí tohoto obsahu:

V kanonické visitaci z roku 1803 stojí, že farníci jsou povinni káceti v panských lesích a odvézti pro fryvaldského faráře dříví. Podle kanonické visitace z r. 1831 jsou farníci povinni shromážditi pro faráře 24 sáhů dříví. Poněvadž farníci přes jeho vyzvání odepřeli káceti dříví, dokud nebudou k tomu odsouzeni, žádá, aby hlavní služný obeslal rychtáře Petra B., Ondřeje P., Mikuláše K., jakož i hlavního lesního Alfreda R., tohoto proto, že mnozí se odvolávají na to, že musí prý choditi kácet na obtížná místa. Od nepaměti prý káceli i vozili dříví pro faráře. Žádá o rozhodnutí v této záležitosti.

Po jednání provedeném s účastníky, a to i se zástupcem panství, rozhodl služný dne 13. dubna 1919, že panství Ballströmovo jako patron fary fryvaldské je od pravomoci tohoto rozhodnutí povinno poukázati faráři fryvaldskému na základě kanonické visitace z r. 1831 tvrdé dřevo, odpovídající 24 sáhům, které farníci, resp. obyvatelé fryvaldští jsou povinni svážeti na základě téže kanonické visitace. Část žaloby na odsouzení farníků také ke kácení zamítá se doložením, že to jest povinen obstarati si